

Udvalget i, at det er saare uheldigt, at der ikke findes nogen Bestemmelse, hvorefter det offentlige uden Fattighjælps Virkning kan støtte disse Patienter, naar de bliver udskrevet uden at være fuldstændig raske, og de Erfaringer, man som Forsørgelsespraktiker har netop paa dette Omraade paa Grund af Mangel paa denne Bestemmelse, er overordentlig sørgelige. I Aarenes Løb har jeg set ikke 1 og ikke 10, men mindst 20—30 Mennesker blive dræbt paa Grund af Mangel paa saadanne Bestemmelser, idet Forholdet er det, at de begynder med som før at arbejde, de faar saa en lettere Tuberkulose, kommer paa et Sanatorium, føler sig ikke særlig syge og faar efter Omstændighederne Lov til at blive udskrevet mod ikke at genoptage det samme haarde Arbejde, som de hidtil har haft, og som Erfaringen har vist, at de ikke har kunnet taale. Det er meget vanskeligt for dem, som straks fra første Færd er afskaarne fra at faa Hjælp uden Fattighjælps Virkning, at undgaa netop at komme tilbage til det samme Arbejde, det eneste, hvor de er nogenlunde sikre paa at blive genantaget. De tager fat med frisk Mod og Lyst til at overholde de Regler, som er givne, men selv om de overholder dem, har vi dem i Løbet af 3—4—6 Maaneder igen paa Forsørgelsesvæsenet med ny Lægeattest. Samfundet maa saa bekoste deres Indlæggelse paa Sanatorium og Kuren paa ny, Kuren varer noget længere end sidste Gang, men endnu staaer de til at redde og kommer tilbage til deres Arbejde. Dette gentager sig forfra, og i Løbet af de 10 Aar, jeg har haft med disse Sager at gøre, har jeg den ene Gang efter den anden set raske og kraftige Folk ganske langsomt gaa ned ad Bakke og efterhaanden enten dø eller ende som uheldbedelige paa det Plejehjem, Frederiksberg Kommune har oprettet, hvor de saa kan friste en overordentlig kummerlig Tilværelse og en for det offentlige overordentlig dyr Tilværelse i en Aarrække uden at dø men uden at kunne udrette noget. Det er saare triste Forhold, og disse Forhold opstaaer næsten udelukkende paa Grund af Mangelen af den Regel, at man kan yde Støtte til en vis Grad, efter at vedkommende og straks efter at vedkommende er kommet fra Sanatoriet. For en stor Del søger man at imødegaa disse ulykkelige Forhold gennem Hjælpekasserne, men det er mange Steder umuligt paa Grund af Hjælpekassernes begrænsede Midler, andre Steder

er det ganske uoverkommeligt paa Grund af, at Hjælpekassen kun er en Kasse til Udbetaling af Penge, ikke et Forsørgelsesvæsen med de fornødne Hjem og Anstalter. Jeg er derfor fuldstændig enig med Udvalget i, at det er et saare betydningsfuldt Spørgsmaal, og det maa løses hurtigst muligt. For en Del af disse Patienters Vedkommende vil Spørgsmaalet blive løst, hvis vi faar den Lov, som ventes, om særlig Invalidforsørg, men for dem, som ikke falder indenfor de Rammer, en saadan Lov vil faa, opstaaer Spørgsmaalet lige fuldt, hvad enten de kan betragtes som kronisk syge eller midlertidig syge eller delvis arbejdsløse. Jeg er nu imidlertid ikke saa henrykt for Kommissionen, medmindre denne Kommission kunde arbejde meget hurtigt. Som ærede Medlemmer vil vide, er det af Indenrigsministeriet overdraget undertegnede at forsøge paa at udarbejde en Omordning af hele vor Forsørgelseslovgivning, og i og for sig synes jeg, at dette Spørgsmaal ganske hører herhen, og vil altsaa forsøge paa at stille Forslag i saa Henseende. Det kan jo imidlertid ikke overflødiggøre Foranstaltninger, som Kommissionen kunde træffe i dette Øjeblik, men jeg vil dog henstille til den højtærede Justitsminister, muligvis efter Samraad med Indenrigsministeren, at virke hen til, at denne Kommission foreløbig kun tager dette specielle Spørgsmaal op vedrørende Tuberkuloseinvaliderne efter deres Hjemkomst fra Sanatoriet. For selv om det bliver en rent midlertidig Bestemmelse, vil den altid være af stor Betydning, og saa vil man senere gennem den nye Ordning, som kommer paa Forsørgelsesvæsenets Omraade, eller gennem en mere omfattende Kommission tage Spørgsmaalet op for samtlige kronisk syges Vedkommende. Jeg er bange for, at hvis man her nedsætter en Kommission med det Formaal at tage Spørgsmaalet om Forsørg for kronisk syge i Almindelighed under Overvejelse, vil det i mange Aar gaa ud over de specielt tuberkuløse, og det vil ikke være i de ulykkelige syges Interesse og mindst af alt i Samfundets Interesse.

Efter disse Udtalelser, af hvilke jeg lægger særlig Vægt paa de sidste, skal jeg i øvrigt paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette Ting.

Jeppesen (Næraa): Ogsaa jeg finder det rimeligt og betimeligt, at Staten yder